

ע"פ 49647/06/16 - מדינת ישראל נגד עאמר מוסטפא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 49647-06-16 מדינת ישראל נ' מוסטפא

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
המערערת:
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
ע"י עו"ד כריסטיאן דיק
נגד
המשיב:
עאמר מוסטפא

ע"י ב"כ עו"ד אשרף חסן

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נ' מהנא) בתיק פ"ל 7419-02-16 מיום 17.5.16. המערערת מבקשת להחמיר בעונשו של המשיב, כפי שיתואר להלן.

ההליכים בבית משפט קמא

1. המשיב הואשם בבית משפט קמא בכך כי בתאריך 20.2.16 נהג ברכב בכביש ירושלים תל אביב בסמוך למחלף נווה אילן, במהירות של 150 קמ"ש, במקום בו המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש. על פי כתב האישום, נהג המשיב ברכב כשהוא שיכור, כאשר ריכוז האלכוהול שנמצא הנו 470 מיקרו גרם של אוויר נשוף. עוד יוחס למשיב בכתב האישום, כי בעת הנהיגה הוא היה בזמן פסילה, בהתאם להחלטת בית משפט השלום לתעבורה מיום 29.11.15 בנוגע לחישוב תקופת הפסילה.

2. המשיב הודה בבית המשפט קמא בעבירות שפורטו בכתב האישום והורשע בהתאם, בעבירה של נהיגה בזמן פסילה (עבירה על פי סעיף 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **הפקודה**)), נהיגה בשכרות, עבירה על סעיף 62(3) לפקודה וכן עבירה של נהיגה במהירות העולה על המסומן בתמרור (עבירה לפי סעיף 54 לתקנות התעבורה)).

3. בבית המשפט קמא עתרה המערערת לעונש של שנת מאסר בפועל, פסילת רישיון לתקופה של 5

עמוד 1

שנים, תוך הפעלת פסילה על תנאי של 6 חודשים ורכיבים נוספים, תוך ציון כי לחובת המשיב 16 הרשעות קודמות, הכוללות נהיגה בזמן פסילה. עוד צוין, כי המשיב נדון ביום 10.2.16 בעבירה של נהיגה בשכרות ועשרה ימים לאחר מכן, ביצע את העבירות נשוא כתב האישום. ב"כ המשיב טען בבית המשפט קמא, כי המשיב הודה בהזדמנות הראשונה וקיבל אחריות. נטען כי המשיב עבד כנהג משאית עובר למעצרו ופרנס את משפחתו. עוד נטען כי המשיב היה במעצר מיום 20.2.16 עד 5.3.16 ומאז ששוחרר ממעצר הנו נתון במעצר בית מלא.

4. בית המשפט קמא גזר על המשיב את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 3 חודשים; מאסר של 7 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על הוראות סעיף 67 או 10א לפקודה, שעניינם נהיגה בזמן פסילת רישיון ונהיגה ללא רישיון, או נהיגה בשכרות או תחת השפעת סמים; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים; הפעלת עונש פסילת רישיון למשך 6 חודשים, כפי שנפסק על תנאי, לריצוי באופן מצטבר; פסילה מלקבל או להחזיר רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים ותשלום קנס בסך 1,000 ₪. על פי גזר הדין היה על המשיב להתייבב לריצוי מאסרו ביום 10.8.16, אולם ביום 7.8.16 נעתר בית המשפט קמא לבקשת המשיב והורה על דחיית מועד תחילת ריצוי עונש המאסר ליום 10.10.16.

הערעור וטענות הצדדים

5. בהודעת הערעור טענה המדינה כי בית משפט קמא שגה בגזר הדין, עת שהטיל על המשיב עונש החורג לקולא מרמת הענישה המקובלת והראויה, וזאת מבלי לנמק את השיקולים אשר הביאו את בית המשפט קמא לגזור את העונשים שפורטו לעיל. עוד נטען בערעור, כי העונש שהוטל על המשיב אינו מביא לידי ביטוי את הסיכון הרב הנשקף להולכי הרגל ולשאר המשתמשים בדרך, כתוצאה מהתנהגותו של המשיב, אשר הוכיח במעשיו כי אין לו מורא מהדין.

6. עוד נטען על ידי המערערת, בכל הנוגע לרכיב פסילת רישיון הנהיגה, כי היה מקום לפסול את רישיונו של המשיב לארבע שנים, בשל עבירת השכרות בלבד, בהתאם לסעיף 39א. לפקודה.

7. בדיון שהתקיים בפניי טען ב"כ המשיב, כי לא קמה עילה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, שכן ההלכה היא, שמידת ההתערבות של בית משפט של ערעור מצומצמת ביותר.

8. ב"כ המשיב הפנה לפסיקה, ממנה עולה כי העונשים שנקבעו במקרה זה אינם חריגים. עוד נטען, כי המשיב היה במעצר מאחורי סורג ובריח במשך 15 ימים, אשר לא נוכו מתקופת המאסר בפועל שנגזרה עליו, וכן צוין כי המשיב היה במעצר בית מלא עד למתן גזר הדין.

9. ב"כ המשיב טען כי מרשו עשה תפנית בחייו, כאשר התחתן ביום 19.7.16 והקים משפחה וכן צוין כי אשתו נמצאת בתחילת היריון, כמפורט באישור קופת חולים לאומית, שהוגש. בהקשר זה נטען כי החמרה בענישה, ביחס לרכיב המאסר, תפגע במשפחה ובסיכויי המשיב להשתקם, במיוחד לאור הריחוק בין מקום המגורים של המשיב ואשתו, מהמשפחה.

דין והכרעה

10. אכן, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, בהם גזר הדין סוטה באורח קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת ובמקום בו נפלה טעות בולטת בגזר הדין (ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.7.14), וכן ע"פ 8815/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.4.159)).

11. עוד יש לציין, כי בית המשפט קמא לא פירט את מתחם הענישה ביחס לכל אחת מן העבירות בהן הורשע המשיב והסתפק בציון העובדה כי נשקלו על ידו כלל השיקולים, לרבות עברו התעבורתי, שפורט בגזר הדין. יחד עם זאת, העובדה שמתחם הענישה לא פורט, אין בה כדי להביא להתערבות בגזר הדין, אלא אם כן העונשים שנקבעו בו, אכן חורגים באורח קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת.

12. תחילה אדון בענישה הנוהגת ביחס לכל אחת מן העבירות בנפרד ולבסוף אדון במשמעות של ביצוע כל העבירות שיוחסו למשיב ביחד.

13. **בכל הנוגע לעבירה של נהיגה בזמן פסילה**, התייחסו הצדדים לפסק הדין בתיק רע"פ 1076/16 **חיים כהן נ' מדינת ישראל**. באותו מקרה, קבע בית משפט השלום לתעבורה כי מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה בזמן פסילה הנו בין מספר חודשי מאסר ל-20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון התייחס באותו מקרה למתחם הענישה שנקבע בערכאה הראשונה וקבע כי מתחם הענישה שנקבע הוא ראוי ואין עילה להתערב בו. בפרשה זו הוטל על המבקש עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, על רקע עברו המכביד ונסיבות נוספות, שאין מתקיימות בעניינו של המשיב. בתיק רע"פ 8013/13 **מסעוד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.12.13) נדונה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז, שבו הוטלו על המבקש 12 חודשי מאסר בפועל, בגין נהיגה בזמן פסילה ועבירות נוספות. בית המשפט השלום לתעבורה קבע כי מתחם הענישה נע בין 7 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר. באותו מקרה טען הסנגור, במענה לשאלת בית המשפט העליון, כי מתחם הענישה הראוי נמצא בין 1-2 חודשים בעבודות שירות, לבין 14-18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי בגדרי אותה בקשה, אין צורך לדקדק בגבולותיו של מתחם הענישה ודי במתחם שנקבע בבית משפט השלום לתעבורה.

14. בתיק פ"ל 827-02-13 **מדינת ישראל נ' אל עלי** (מיום 10.7.2013) סבר בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט מ' קסלסי) כי מתחם הענישה למי שנוהג בפסילה נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל למשך שנה, תלוי בנסיבות המקרה, קיומם של תנאים ברי הפעלה ותדירות ביצוע העבירה.

15. עוד אפנה לפסק דינו של בית משפט זה בעפ"ת 46499-06-15 **מדינת ישראל נ' אילוז**, בו התערב בית המשפט (כב' השופט הבכיר צ' סגל) בגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה, שדן את המשיבה לעונש של 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לאחר הרשעתה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ועבירות נוספות. בית המשפט המחוזי סבר, כי אף שאין זאת דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית, יש מקום להחמיר בעונשה של המשיבה, לה היה עבר תעבורתי הכולל עבירה של נהיגה תחת השפעת סם ועבירה של נהיגה בשכרות. בית המשפט גזר בערעור על המשיבה 4 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת עונש מאסר מותנה של 4 חודשים בחופף לעונש הנ"ל.

16. **בכל הנוגע לעבירה של נהיגה בזמן שכרות**, אציין מספר פסקי דין של בית המשפט העליון. ברע"פ 4491/14 **סורן נ' מדינת ישראל** (29.6.2014) נדונה בקשת רשות ערעור של המבקש, שהודה בשלושה כתבי אישום שעניינם עבירות של נהיגה תחת השפעת סמים או אלכוהול. בית משפט השלום לתעבורה גזר באותו מקרה על המבקש 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בנוסף על רכיבי ענישה נוספים. ערעורו של המבקש בבית המשפט המחוזי נדחה ובקשתו לקבלת רשות ערעור בבית המשפט העליון נדחתה אף היא. בית המשפט העליון קבע כי עונשו של המבקש מבטא באופן הולם את מדיניות הענישה המחמירה בעבירה של נהיגה בשכרות ואינו סוטה ממנה. ברע"פ 8261/14 **מרדושי נ' מדינת ישראל** (8.12.14), נדונה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה, אשר הרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות. בית המשפט המחוזי קבע, במסגרת דחיית ערעורו של המבקש, כי בית המשפט השלום לתעבורה טעה בקביעת מתחם הענישה וכי היה עליו לקבוע את המתחם בין מאסר על תנאי למאסר בפועל. בית המשפט המחוזי ציין כי השאלה אם לשלוח אדם למאסר בעבודות שירות או למאסר בפועל, תיבחן, בין היתר, על רקע כמות האלכוהול שנמצאה בגופו, עברו התעבורתי, נסיבות ביצוע העבירה, מצבו המשפחתי ומצבו הבריאותי. אך בכל מקרה, אין מקום שלא יגזר עונש שרכיב מאסר מצוי בו. ברע"פ 3785/15 **חכים נ' מדינת ישראל** (7.6.2015) הורשע המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות ובעקבות כך, השית עליו בית משפט השלום לתעבורה עונש של מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, תוך הפעלה של 7 חודשי מאסר על תנאי, מהם 4 חודשים בחופף ו-3 חודשים במצטבר. המבקש ערער על גזר הדין אולם בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו. אף בקשתו לרשות ערעור בבית המשפט העליון נדחתה, כאשר בית המשפט העליון ציין כי בהתחשב בעברו התעבורתי של המבקש, הכולל 15 הרשעות קודמות, לרבות בעבירה של נהיגה בשכרות, וכן בעברו הפלילי, אין בעונש שהושת עליו משום סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה.

17. **באשר לעבירה של נהיגה במהירות**, ברע"פ 5250/12 **אבו גוידר נ' מדינת ישראל** (14.1.13)

נדונה בקשת רשות ערעור של אדם שנגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל וכן רכיבים נוספים בגין נהיגה במהירות של 195 קמ"ש. בבקשת רשות הערעור נטען שאין זה ראוי להטיל על המבקש, אדם נורמטיבי הנעדר עבר פלילי עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, במקום עונש שיקומי של עבודות שירות או עונש של מאסר על תנאי. בית המשפט העליון קבע כי אף שעונש מאסר בעבירות מהירות הוא נדיר, כבר היו דברים מעולם, תוך הפניה לדברי הנשיא (כתוארו אז) מ' שמגר בר"ע 99/86 **חבשי נ' מדינת ישראל**:

"התזה לפיה כאילו אין גוזרים עונש מאסר בשל עבירות של מהירות מופרזת, אינה מעוגנת במציאות ואף אינה יכולה לנבוע מן הרצוי. העונש נמדד על פי נסיבות העניין, אופייה של העבירה ועברו של הנאשם ונסיבותיו האישיות וכאשר שקילתם של אלה מצדיקה זאת, מן הנכון להטיל גם מאסר בשל עבירה של מהירות מופרזת ואין כל הצדקה לאבחן בין עבירה זו לבין עבירה אחרת".

18. יחד עם זאת, ראוי לציין כי במרבית המקרים, אף כאשר מדובר בנהיגה במהירות מופרזת ביותר העולה על 150 קמ"ש, במקום בו מותרת מהירות של 90 קמ"ש, אין נוהגים להשית עונשי מאסר בפועל (ראו, רע"פ 1849/04 **דהרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.3.04); רע"פ 2326/04 **בלקי נ' מדינת ישראל** (3.2.04); עפ"ת 24752-11-11, 55163-01-12 **מדינת ישראל נ' רגבי** (14.3.2012); ע"פ 1452/05 **מדינת ישראל נ' קובטי** (28.2.2006)).

19. המיוחד בענייננו הוא שהמערער עבר את עבירת המהירות בזמן פסילה, וכשהוא שיכור, ולכך אתייחס בהמשך.

20. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ 4357/07 **לאון נ' מדינת ישראל** (כב' השופט, כתוארו אז, נ' הנדל) נקבע ביחס לעבירת המהירות כדלקמן:

"ראוי לסווג נהיגה במהירות של 160 קמ"ש, דהיינו 70 קמ"ש מעל המותר, כ'טיסה'. הנהג במצב זה מאבד את יכולתו לשלוט ברכב. לדוגמא, אם נאלץ הנהג לעצור, הזמן והמרחק שיעברו עד שיצליח לעצור בפועל הינם כמעט כפולים מהזמן והמרחק הדרושים לו לעצירה לו נהג במהירות המותרת. בטחונו של נהג שיכול הוא לשלוט ברכב גם במהירות גבוהה עקב טיב הרכב - אינו אלא אשליה העלולה להתנפץ במהלך הנסיעה תוך פגיעה בזולת ואף בו".

21. לא זו אף זו, המשיב במקרה שלפניי, ביצע עבירה זו כשהוא נוהג בשכרות. על עבירת נהיגה בשכרות אמר בית המשפט העליון את דברו ברע"פ 25/04 **סויסה נ' מדינת ישראל**:

"נהיגה תחת השפעת אלכוהול מסכנת את חיי הציבור ומעידה על התנהגות רשלנית וקלת דעת.. בית משפט זה חזר וקבע, כי בתי המשפט מצווים להרים את תרומתם למלחמה בקטל בדרכים, ובתופעת הנהיגה בשכרות ההולכת ומתפשטת בקרבנו, ולעשות כל שניתן כדי להרתיע בעונשים חמורים, נהגים המסכנים חיי אדם בכבישי הארץ".

ברור כי כאשר אדם נוהג במהירות מסוכנת של 150 קמ"ש בעודו שיכור, יכולתו לשלוט ברכב הנה מופחתת ביותר, תוך סיכון המשתמשים בכביש, לרבות בטיחותו של הנהג עצמו. העובדה כי בפועל לא נפגע איש, איננה מבטאת יותר ממזל גרידא.

22. אם לא די בכך, המשיב ביצע את העבירות הנ"ל כאשר הוא נוהג בזמן פסילה. על עבירת נהיגה בזמן פסילה אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים ברע"פ 3878/05 בן גוזי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.5.2005):

"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים וביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בתי המשפט. עניינו של המבקש חמור פי כמה, נוכח העובדה שנהיגתו במצב של פסילת רישיונו נעשתה בעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 12 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רישיון. בנסיבות אלה אין צורך לחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם מזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו של בני הציבור".

23. במקרה שלפנינו, המשיב מחזיק רישיון נהיגה משנת 2010, כאשר במשך הזמן הקצר מאז, הספיק לצבור 16 הרשעות, לרבות עבירה של נהיגה בזמן פסילה משנת 2012 וכן עבירה של נהיגה בשכרות, עליה נדון עשרה ימים בלבד לפני ביצוע העבירות נשוא כתב האישום בעניינו. לא נעלם מעיני כי הרשעתו של המשיב ביום 10.2.16 בעבירה של נהיגה בשכרות הייתה שלא בפניו וכי היה בכוחו להביא לביטול גזר הדין, על ידי תשלום סך של 500 ₪, דבר שלא נעשה בפועל. כמו כן, לא נעלם מעיני כי אין למשיב עבר פלילי, למעט עברו התעבורתי.

24. התנהגותו החמורה של המשיב, בדרך של זלזול בחוק ובצווי בית המשפט, כאשר נהג בזמן פסילה, בנסיבות של נהיגה במהירות מופרזת ביותר של 150 קמ"ש, כאשר הוא נוהג במצב של שכרות, מבטאת סיכון משמעותי ביותר למשתמשים בכביש ומחייבת מענה הולם בדרך של ענישה מרתיעה וממשית. דברי בית המשפט העליון שצוטטו לעיל, לא נאמרו לתפארת המליצה, ויש לתת להם ביטוי מעשי בענישה.

25. מכל המקובץ עולה, כי השילוב של עבירות שבוצעו על ידי המשיב, מחייב החמרה בענישה, ביחס לרכיב המאסר בפועל, לאור הפסיקה שאוזכרה על ידי לעיל. בשל נסיבותיו האישיות של המשיב, הכוללות את נישואיו בחודש הקודם ואת היריון אשתו, כמו גם בהתחשב בכלל שערקאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין בשלב הערעור, הגעתי למסקנה שיש לקבל את הערעור ביחס לרכיב המאסר ולהעמיד את תקופת המאסר בפועל על 6 חודשים, ממנה יוכו 15 ימי המעצר בהם שהה המשיב במהלך משפטו.

26. ביחס לערעור על תקופת שלילת רישיון הנהיגה של המשיב, ציין ב"כ המערערת כי סעיף 39א לפקודה, מטיל עונש מינימום סטטוטורי ביחס לנהיגה בשכרות.

סעיף 39א לפקודה, קובע פסילת מינימום לתקופה שלא תפחת משנתיים למי שהורשע בעבירה של נהיגה בשכרות. הסעיף ממשיך וקובע כי במידה והנאשם הורשע על עבירה זו בשנה שקדמה לאותה עבירה, פסילת המינימום לא תפחת מארבע שנים. יחד עם זאת, הסעיף מתיר לבית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

27. בית המשפט קמא פסל את רישיונו של המשיב לתקופה של 36 חודשים. לטענת המערערת, בכך שגה בית המשפט, שכן היה עליו לפסול את רישיון הנהיגה של המשיב לפחות לארבע שנים, בשל עבירת השכרות בלבד. יצוין, כי בטיעונים לעונש בפני בית המשפט קמא, הזכיר ב"כ המאשימה את הרשעת המשיב בעבירה של נהיגה בשכרות מיום 10.2.16. בית המשפט קמא לא פעל על פי סעיף 39א. ולא פירש בגזר הדין את הנסיבות המיוחדות שהביאו אותו לקיצור תקופת הפסילה.

28. יחד עם זאת, ראוי לציין כי הרשעתו של המשיב ביום 10.2.16 בנהיגה בזמן שכרות הייתה שלא בפניו וגזר הדין ניתן היה לביטול, במידה והמשיב היה משלם סך של 500 ₪, דבר שלא עשה. על רקע זה יש לבחון מה היא תקופת הפסילה הראויה במקרה זה. כאשר עסקינן בעבירות של נהיגה במהירות מופרזת העולה על 170 קמ"ש, תקופת הפסילה, על פי הפסיקה הנוהגת, נעה בין שלושה חודשים לבין 12 חודשים, למעט מקרים קיצוניים במיוחד, כגון המקרה שנדון ברע"פ 5250/12 אבו גוידר נ' מדינת ישראל, שם נקבעה תקופת פסילה של 50 חודשים ביחס לנהיגה במהירות של 195 קמ"ש, במקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש. באשר לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, אזכיר את פסק הדין ברע"פ 7982/13 שגן נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו, 6.1.2014), שם התייחס בית המשפט העליון למתחם הענישה שקבע בית משפט השלום לתעבורה, ביחס לעבירת נהיגה בזמן פסילה, אשר נע בין 6 חודשי פסילה ועד לחמש שנות פסילה.

29. לאור העובדה כי הרשעתו הקודמת של המשיב בעבירת השכרות הייתה ללא ניהול משפט וגזר הדין ניתן לביטול על ידי תשלום של 500 ₪, אני סבור כי יש חובה להפעיל, בנסיבות אלה, את עונש המינימום של פסילת רישיון בשל נהיגה בשכרות וניתן להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר מארבע שנים. במקרה זה התווספו לעבירה של נהיגה בשכרות גם עבירות המהירות והנהיגה בפסילה, ובהתחשב בכל זאת, נראה לי כי עונש הפסילה שקבע בית המשפט קמא אינו סוטה באורח קיצוני ממדיניות

הענישה הראויה והנוהגת וניתן להסתפק בפסילה שנקבעה, במיוחד לאור הפעלת עונש הפסילה על תנאי למשך 6 חודשים, לגביו נקבע כי יצטבר לעונש הפסילה של 36 חודשים.

סוף דבר

30. לאור כל האמור, ערעור המדינה מתקבל בחלקו, במובן זה שעונש המאסר בפועל יעמוד על 6 חודשים, מהם ינוכו 15 הימים בהם היה המשיב במעצר בפועל בזמן משפטו.
31. רכיב עונש הפסילה, בו ביקשה המערערת להתערב לחומרה, יוותר על כנו. בחישוב תקופת פסילת הרישיון, לא תילקח בחשבון התקופה בה ישהה המשיב במאסר בפועל.
32. שאר רכיבי הענישה, שהם עונש המאסר המותנה, הפסילה המותנית והקנס הכספי, לגביהם לא הוגש ערעור, יוותרו על כנם.
33. כפי שקבע בית משפט קמא בהחלטתו מיום 7.8.16, תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל תהיה ביום 10.10.16 ועל המשיב לתאם מועד הכניסה למאסר עם שב"ס, כפי שנקבע.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ז אב תשע"ו, 31 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.